

“**T**é costeres i ponts, / música de telers.” Així començava Ovidi Montllor la cançó que va consolidar l’entrada d’Alcoi a l’espai mític col·lectiu. No ha de sorprendre ningú, per tant, si els qui se’n senten hereus (per ofici, idea i condició) li manllevan el segon vers per a fer de títol al disc tan especial que ha editat el segell independent Mésdemil, que ha repartit la revista *Enderrock* aquest mes de gener i que aplega sis propostes musicals nascudes i crescudes sota l’empara del barranc del Cint.

Música de telers és un CD pensat i fet per a donar visibilitat als nous grups que ofereix Alcoi al panorama sonor en català. “A poc a poc, parlant, escoltant, t’adones que hi ha un cert embrió d’una escena musical, molta gent fent coses, i fent-les ben fetes, seriosament, que publiquen discos i tenen concerts més enllà d’Alcoi.” Pau Grau, periodista (i, cal dir-ho?, també alcoià), ha estat un dels conjuradors de voluntats que han fet possible aquesta idea. Se li va acudir, d’entrada, a Pau Miquel Soler, cantant d’Arthur Caravan. I de seguida va tenir èxit. Sis propostes diferents, actualíssimes, nascudes a Alcoi (Arthur Caravan, VerdCel, Batà, Pelandruska, Hugo Mas i We Are Not Brothers) es van coordinar per a donar forma a un CD col·lectiu amb estils diversos i un mateix batec dedins.

“A tots els apetí la idea –relata Grau– i pensàrem d’acudir a la revista *Enderrock*. Digueren que sí. Parlàrem amb el teatre Calderon, i els agradà, i amb el Centre Ovidi Montllor, que també ens féu costat. Finalment, la companyia d’assegurances Unión Alcoyana ens donà un ajut important que ens va permetre d’editar les 12.000 còpies del CD (10.000 per a la revista i la resta per a distribuir-les via concerts).” L’èxit ha estat important. Significatiu. I ha posat, efectivament, en primer terme de l’aparador musical el treball de les noves fornades d’alcoians.

“Tots ells naixen d’aquesta espècie de substrat cultural que hi ha a Alcoi”, ens explica Sandra Obiol, de la Junta del Centre Ovidi Montllor, que és la delegació d’Acció Cultural del País Valencià a la ciutat de les costeres i els ponts. I continua: “Malgrat el poc suport que reben des de fa anys per part de l’ajuntament del PP, ells continuen tocant al circuit *underground*, s’han anat forjant una carrera i un so propi. I també entre

MARIA VALLS

Pelandruska

MARIA VALLS

We Are Not Brothers

Hi ha música electrònica, folk, pop i de tot. El nexa d’unió? L’origen, Alcoi. Arthur Caravan, VerdCel, Batà, Hugo Mas, Pelandruska i We Are Not Brothers han enregistrat un CD conjunt i preparen espectacle. És ‘Música de telers’, el llegat sonor d’una (mítica) ciutat industrial.

“Ser d’Alcoi és una gran responsabilitat”

els diversos grups s’ajuden, davant de les dificultats. A més a més, és que són amics. I xalen tocant junts.” Per això, per aquesta falta de suport institucional, és encara més important, raona Obiol, l’existència d’aquest CD i la promoció que comporta: “És trist que la mediocritat dels nostres governants no ajude l’excel·lència dels nostres creadors. Per sort, davant la decadència cultural (i social, industrial, econòmica...) promoguda per l’ajuntament, els músics s’han espa-

vilat, han plantat cara.” Plantar cara a la vida, una altra divisa ovidiana.

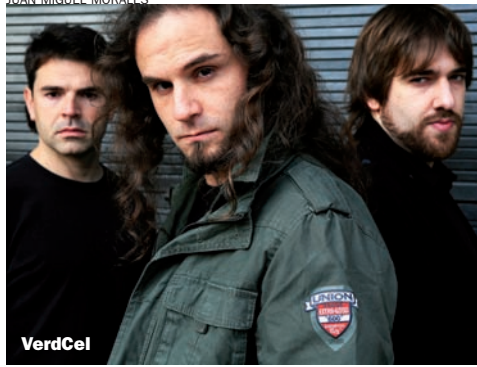
Què té Alcoi? És la pregunta del milió. El cas és que aquesta ciutat ha posat per drets propis el seu nom en l’imaginari col·lectiu. I que, a més de paper, teles, olives, ha produït una llarga rastellera de referents culturals. “En la literatura, amb Isabel-Clara Simó i Carles Cortés –va enumerant Sandra Obiol–; en la dansa, amb Sol Picó; en la pintura, amb Antoni

MARIA VALLS

Hugo Mas

JUAN MIGUEL MORALES

VerdCel

MARIA VALLS

Arthur Caravan

Batà

EL TEMPS

Miró, amb Botella, Mònica Jover o Jordi Vila; en el teatre amb La Dependent, Juli Mira o Xavi Castillo...” I l’Ovidi, és clar.

Potser és que, en això de la cultura, una cosa crida l’altra, s’acaba, inspira. “Supose que també té a veure –continua Obiol– amb la cultura obrera, amb el fet de tenir coses a dir, de tenir també maneres d’ajudar-se, de viure amb els sentits oberts a les coses noves que arriben de fora. És potser el passat de fer les coses per nosaltres mateixos, i de voler-les mostrar. I les ànsies de coneixement. Una barreja, no?” “Hi ha molts referents –rebla Pau Grau–, i això és sempre un estímul. Hi ha molta gent que ha transcendit l’àmbit local i demostra que amb propostes originals i ben fetes, amb feina, es pot arribar ben lluny.” Més coses? “L’efervescència de la societat civil. Malgrat tot (malgrat el desgovern i la consegüent desmotivació ciutadana), hi continua havent moviments cívics i socials importants (assemblees de barri, col·lectius ecologistes i conservacionistes efectius i eficients, entitats socials, dinamitzadors culturals...). A més d’un fort entramat associatiu: des de les 28 filades de Moros i Cristians

(moltes de les quals, quan tenen càrrec de capità o alferes, organitzen activitats culturals interessants), fins a tres bandes de música, una orquestra simfònica, tres corals, cossos de ball, un conservatori professional de música i dansa...”

Sempre sura en la reflexió la falta de suport institucional que acaba provocant fuga de talents. Però el fet és que el vincle es manté, que la ciutat roman sempre present, d’una manera o d’una altra,

i que, mentrestant, vora el Serpis, fins i tot amb el vent de cara, el substrat alcoià continua generant interessants fruits culturals.

I diversos. En la mostra que aplega aquest CD hi ha, per exemple, propostes amb projecció,

com ara VerdCel, “que mesclen poesia, cançó d’autor, pop, i que als directes treballen també l’aspecte multimèdia”; hi ha l’indie-rock dels Arthur Caravan, que ja van camí del segon CD i avancen amb pas ferm per la senda del reconeixement; hi ha Batà, música d’autor “amb mescla de violins i alguns sons que tiren cap al folk”; hi ha Hugo

Mas, “la màxima expressió de la cançó d’autor que tenim a Alcoi, amb veu de barranc per a continuar la tradició i una atmosfera tirant a jazzística i un toc de *spoken word*”; hi ha els Pelandruska, “que són d’Alcoi, Muro i Crevillent i diuen que fan música dels bancals, un folk d’arrels balcàniques amb instruments típics valencians, de la rondalla”; i, finalment, We Are Not Brothers, “dos nois que s’assemblen molt físicament (per això han triat aquest nom), que fan música electrònica, que la transcendeixen, també, tocant algun instrument en directe i que fa poc foren teloners dels Front 242”.

La idea és clara: mostrar-se. Ja preparen espectacle, amb guió de Pau Grau mateix. Es presentaran, de moment, a l’abril, a Barcelona i a Alcoi. No caldria sinó. Són conscients que el nom de la ciutat duu implícit aquest plus de no se sap què que els fa de carta de presentació: “Sobretot al Principat té una projecció quasi mística. És una espècie d’etiqueta que ens ajuda a arribar a la gent”, raona Pau Grau. I, després d’una pausa, hi afegeix: “És cert que quan dius que ets d’ací despertes atenció. Però també és tot un compromís.” Somriu: “És una gran responsabilitat, de fet, ser alcoià.”

Núria Cadenes

